

தமிழர் நேசன்

(தமிழர் கலவிச் சங்கத்துப் பத்திரிகை)

தோட்டனைத் தூறு மணற்கேணி மாந்தர்க்குக்
கற்றனைத் தூறம் அறிவு—திருக்குறள்.

தோகுதி VII. } ருதிரோத்காரி வு டைமீ } பகுதி 10

பால் ஆடை Milk Crust

ஸ்ரீமான் P. N. அப்புஸ்வாமி B. A., B. L., எழுதியது.

பசுவின் பாலைக் காய்ச்சி ஆற வைத்தால் அதன் மேல் புறத்தில் மெல்லிய ஆடை படிவதை நாம் எல்லாரும் பார்த்திருக்கிறோம். இதைப் பால் ஆடை அல்லது பால் ஏடு என்று சொல்லுவது வழக்கம்.

இந்தப் பாலாடை சிலருக்குப் பிடிப்பதில்லை. அவர் காய்ச்சிய பாலைச் சாப்பிடும்போது இது வாயில் அகப்பட்டால் துப்பிவிடுகின்றனர். வேறு சிலர் காபி, டீ முதலிய பாணங்களில் பாலைக் கலக்கும்போது வெகு ஜரக்கிரதையாக இதை ஊதி ஒதுக்கிவிடுகின்றனர். காபி, டீ முதலிய பாணங்களில் இது கலந்து சுவைவதில்லை; வேறுகச் சிறு

தீவுகள்போல அப்பானங்களின் மீது இது மிதக்கும். அப்படி மிதப்பது சிலா கண்களுக்கு அவ்வளவு அழகாகத் தோற்றவில்லை போலும்.

ஆகவே சிலர் நாவைக் கொண்டும், சிலர் கண்ணைக் கொண்டும், இதைச் சேர்க்காது ஒதுக்க நேரிடுகிறது.

உண்மையில் இந்த ஆடை மிகவும் உபயோகமுள்ள ஒரு பொருள். இதை எக்காரணத்தாலும் உட்கொள்ளாது விலக்குவது முற்றிலும் தவறாகும். இதற்கு ஒரு விதமான அருவருப்பான ருசியும் கிடையாது. ஆகையால் இதை ஒதுக்கவேண்டிய மெய்க் காரணம் ஒன்றுமே இல்லை.

ஆடையாகப் பாலின் மீது படியும் பொருளானது 'புரோடின்' என்ற சத்துப்பொருள் இனத்தைச் சேர்ந்தது. இந்த இனத்தையே 'ஆல்புமின்' என்றும் சொல்லுவதுண்டு. இந்தப் பொருளுக்கு 'லாக்ட் ஆல்புமின்'—அதாவது பால் சத்துப்பொருள்-என்று பெயர். இது கறந்த பாலில் கரைந்து பாலோடு பாலாய் இருந்தபோதிலும், கொதிக்கவைத்ததும் கட்டியாகும் குணத்தை உடைய படியால், பாலைக் காய்ச்சியதும் இது கட்டியாகி ஒன்று சேர்ந்து ஆடைபோலப் பாலின் மேல் மிதக்கிறது.

பாலில் இதைத் தவிர வேறு சத்துப் பொருள்களும் இருக்கின்றன. மேலும் பாலில் உள்ள மற்ற சத்துப் பொருள்களைப் போல இதன் அளவு அவ்வளவு அதிகமுமில்லை. ஆயினும் இதற்கு ஒரு மேன்மைக் குணம் உண்டு. சத்துப் பொருள்கள் தாம் உயிருக்கு நிலை. அவையின்றி உயிர் தங்காது. ஆகையால் அவை உயிருக்கும் உடல் வளர்ச்சிக்கும் இன்றியமையாச் சாதனங்களாகும்.

சாதாரணமாக மாப்பொருள்களையும் கொழுப்புப் பொருள்களையும் ஜீரணிப்பதை விட சத்துப்பொருள்களை

ஜீரணிப்பது சற்று கடினமென்றே சொல்லலாம். அதனால் தூர்ப்பலமாயிருப்போருக்கும், நோயுற்றிருப்போருக்கும், குழந்தைகளுக்கும் இந்த வகையான அவசிய ஆகாரத்தை ஜீரணிப்பது கொஞ்சம் கஷ்டமாகவே இருக்கும். ஆனால் இந்த 'லாக்ட் ஆல்புமின்' என்னும் சத்துப் பொருளானது குழந்தைகளால் கூட எளிதில் ஜீரணிக்கக் கூடியது. இதுதான் இதன் விசேஷ குணம்.

எலுமிச்சம் பழச்சாறு, புளிதத் மோர் போன்ற அதிகப்புகைப்பொருளைப்பாவில் விட்டுக் கலந்தால், பாலானது ஒரே அளவாய்க் கட்டியாகாது மேலேமாத் திரும் அதிகக்கட்டியான தயிரும், அடியில் சுண்ணாம்பு ஜலம் போன்ற நீருமாக உறைவதை நாம் பார்த்திருக்கிறோம். இதைத்தான் "குடையும் தண்ணீருமாக உறைந்திருக்கிறது" என்று சொல்லுகிறோம். இப்படிப் பால் உறையும் போது எளிதில் ஜீரணமாகாத சத்துப்பொருள்களெல்லாம் தயிரின் கட்டியான பாகத்தில் காணப்படுகின்றன. எளிதில் ஜீரணமாகி மிக்க பயன் தரக்கூடிய 'லாக்ட் ஆல்புமின்'னோ வென்றால் நீர் போலத தயிர்த் தண்ணீரில் கரைந்து காணப்படுகிறது. இதையே வே (Whey) என்று ஆங்கிலத்தில் சொல்வது. வேறொருவித ஆகாரத்தையுட—தாய்ப்பாலைக் கூட—ஜரிக்க முடியாத குழந்தைகளுக்கும், நோய்பிடித்த பிணியாளர்க்குமே இந்த லாக்ட் ஆல்புமினை யுடைய தயிர்த் தண்ணீரானது ஆகாரமாகக் கொடுக்கப்படுகிறது.

ஆகையால் பால் ஆடையை ஒதுக்கித் தள்ளாது உட்கொள்ளுவது தான் அறிஞர் பின்பற்ற வேண்டிய முறை.

இந்துக்களின் கல்வி அபிவிருத்தி

Hindu Education & Culture

[இந்த வருஷம் ஜனவரிமாதம் 19-ம் தேதி சனிக்கிழமை மன்று இந்துசர்வக்லாசாலையின் பரிசளிப்புஸமாஜம் காசியில் கூடியபொழுது, அந்த யூனிவர்ஸிட்டியின் அத்யக்ஷரான பரே டாமஹாராஜா ஸர். ஸயாஜிராவ் கேய்க்வார், ஜி.ஸி. எஸ்.ஐ; ஜி.ஸி. ஐ. இ; அவர்கள் செய்த உபந்நியாஸத்தின் ஸாராம்சத்தை, ஸ்ரீமான் அ. மாதவையர் தொகுத்தெழுதியது.]

குருகுலவாச சர்வக்லாசாலை :—இந்தக் கல்விக்கழகத்தில் குருகுலவாசிகளான மாணவருக்கே கல்விபுகட்டப்படுமென்றும், சாதிமத பேதமன்னியில் எல்லோர்க்கும் இக்கலாசாலை பொதுவானதென்றும், இந்நுமதத்துவ போதனைக்கும தேர்ச்சிப் பரீக்ஷைக்கும இதில் விசேஷ ஏற்பாடு செய்யப்படுமென்றும், இக்கலாசாலையை ஸ்தாபித்த சட்டத்தில் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. ‘குருகுல வாஸ்வித்தியா போதனை’ என்னும் சீமல்நோக்கத்தை வற்புறுத்துவதில் எனக்கு அதிக சந்தேகம; ஏனெனில் அத்தன்மையான விதயாபோதனையே நமது பண்டைக்கால வழக்கத்துக்கும் அபியாசத்துக்கும் ஒத்ததாகும். கிறிஸ்துபிறக்குமுன் ஏழாவது நூற்றாண்டிலே, தக்ஷசீலத்தில் கியாதிபெற்றோங்கிய சர்வக்லாசாலையிலே, இம்மாபெரு நாட்டின் எல்லாப் பாகங்களிலுமிருந்து வந்துகூடிய அரசினங் குமரர், பிராமணர், இதரசாதியினராகிய வித்தியார்த்திகள் பலர், சாதிமதபேதமின்றி, தத்தம் குருமா

ரின் அடிக்கீழிருந்து எல்லாவித அறிவையும் பாடடிவந்தனர். மகததேச ராஜதானி வாசியான ஜீவகன் எனும் ஓர் அநர்தை, தக்ஷீசீலத்துக் கலாசாலையை அடைந்து கல்விபயின்று, மருத்துவத்திலும் ரணவைத்தியத்திலும் மஹாநிபுணனாகி, அந்நாட்டு வேந்தன் பிம்பிசாரனது ராஜவைத்தியனாக விளங்கினான். நானூற்று களுககுப் பின்னா, அசோக மகாசக்கரவர்த்தி ஆண்ட காலத்திலே, இப்போது பர்ட்நா எனப்படும பாடலிபுர நகரத்திலே, குருகுலவாச சாவகலாசாலையொன்று தழைத்தோங்கியது. அதற்கு நெடுநாளேக்குப் பின்பு, கி. பி. ஏழாவது நூற்றாண்டிலே, நாளந்த நகரத்திலே ஒரு சர்வகலாசாலை பிரபலமாயிருந்தது. ஹியூன் திசாங் என்ற பேர்போன சீனதேசத்துப் பிரயாணிகர் அதன் கியா தியைச் செவியுற்று, அவ்விடம் சென்று, பௌத்தசமய நூல்களையும் வைதிக சாஸ்திர நூல்களையும் பயின்றனார். புராதனமான அந்தக் காலங்களிலே நம்முடைய சாவகலாசாலைகளெல்லாம் குருகுலவாஸஸமாஜங்களாகவே விளங்கின; சாதிமத பேதமின்றி விரும்பினோர்க்கெல்லாம் இந்நுமதத்தினுவங்களைப் போதித்துவந்தன. அதன்பின்பு, புராணங்கள் தலைப்பட்ட காலமாகிய கி. பி. எட்டாவது நூற்றாண்டில்தான், இவ்வழக்கம் மாறி, வித்யா போதனையில் சாதிமதபேதங்கள் அனுஷ்டிக்கப்படலாயின. இம்மாறுபாடே நமதுகல்விப் பயிற்சிக்கும தேசிய ஒற்றுமை உணர்ச்சிக்கும பிரதிகூலமான தடைகளுக்கு மூலமென்பது திண்ணம். கடைப்பட்டகாலத்தில், வங்காளத்திலே நவதீபத்திலும், இங்கே காசியிலும் சர்வகலாசாலைகள் தழைத்தோங்கின வெனிணும், அவற்றில், பிராமண வித்தியார்த்திகளுக்கு மட்டுமே கல்வி கற்பிக்கப்பட்டதேயன்றி, மற்றெந்தசாதி மாணவருக்கும் இடமில்லை. இந்நககாலத்திலே நாமுற்றிருக்கும் தாழ்ச்சிக்கும

வீழ்ச்சிக்கும், இவ்வாறு, கல்வியுரிமையை வெகுசிரான ஒருசாதியருக்கே உடைமையாக்கி, மிகப்பலரான மற்றெல்லோர்க்கும் மறுத்துவிட்டதே முக்கியகாரணமென்பது தெற்றெனப்பலப்படும். அதனால், நமது கல்விப்பயிற்சியைக் குறிப்பான சிலர்க்கே, ஒருவகுப்பினர்க்கே, புகட்டும் பெருந்தவற்றை இனிமேலும் செய்யாது நாம் சாக்கிரதையாயிருப்போமாக; தக்ஷசீலத்திலும் நாளந்த நகரத்திலும் நமது முன்னோர்கள் செய்தது போலவே, காசியில் இப்பொழுது விளங்கும் இந்தச சாவகலாசாலையின் வாயில்களை, நாம் சாதிரிமதபேதமின்றி எல்லோர்க்கும் பொதுவாய்த்திறந்து வைப்போமாக; எல்லோருமே தாராளமாய் உள்ளே வருது தங்குதடையின்றி விதயாமிர்த்ததை வாரிப்புசித்து மகிழ்வாராக. அப்பொழுது தான், இந்தசமு, கத்தார் அனைவரும் பரஸ்பர அன்பும் அந்நியோந்தியமும் பொருந்திய சகோதரரே என்று நாம பெருமிதம் கொள்ளலாகும்; நம்முடைய புராதனமான புனிதமான வேதசாஸ்திரங்களை ஆராய்ந்து, தமது அறிவை விசாலப்படுத்தி, அஞ்ஞானவிருளைப் போக்கும் பேரொளியைப் பெறுதற் பொருட்டாகும் முயற்சிகளைத்தையும், உண்மையுடன் ஆதரிப்பவராகுவோம்.

நமது பழைய நிலைமையைப் பற்றிய பெருமை :—இந்நுக்களாகிய நாம, நமது பூர்விக பிரக்யாதியை நினைந்து கர்வம் கொள்வது தக்கதேயாகும். ஐரோப்பாவிற்குப் பெரும்பாகம் மிருகத்தனமான அஞ்ஞான இருளிலே மூழ்கி உழன்று கொண்டிருந்த பண்டைக்காலத்திலே, நமது முன்னோர்கள் நாகரிகம் தழைத்தோங்கி விளங்கியது, கேவலம் உண்மையே அன்றோ? நமது வேதங்களிலும் பிரமாணங்களிலும் உபநிஷததுக்களிலும் சூத்திரகிரந்தங்களிலும் விவரிக்கப்பட்டுள்ள ஜனசமூக நிலைமையைக்

கவ்னித்தால், அநாதக் காலத்திலேயே சட்ட திட்டங்களும், வரையறையான ஒழுங்குகளும், விதிவிலக்குகளும், நாகரிகப்பயிற்சியும் முதிர்நது நடைபெற்றன என்பதுவும்; தங்கள் குடிகளின் நன்மை ஒன்றையே நாடிய அரசர், அதற்குப் பகாரமான கட்டளைகளையே பிறப்பிக்க, அவற்றை இனிது பயன்பட நின்றவேற்ற முயன்ற மந்திர சிரோமணிகள் பலர் விளங்கினர் என்பதுவும்; அறிவொளியால் சோதித்த அரசவைகளில் மேலான கலாவிருத்திக்காகக் கவிவாணவரும் தத்துவஞானிகளும் தம்மாவியன்றமட்டும் பாடுபட்டு வந்தன என்பதுவும், நன்கு தெரியவரும். புராதன இந்துமதத்தால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட சக்ராதீபத்யங்கள் எத்துணை பராக்ரமத்தோடு விளங்கின ! அநதோ! னத்துணை ஈனஸ்திதியில் அவைகள் வீழ்நாயின ! சோதிமயமான நமது பண்டை நாகரிகத்தைப் பற்றி நாம பெருமை பேசும்பொழுது, அதனினறும் வீழ்நது இப்பொழுது நாம் உற்றிருக்கும் வெடகக்கேடான தாழ்ச்சிக்கு மூலகாரணமான விததும், அநதப் புராதன நாகரிகத்தில் தானே அமைந்திருநதிருக்கவேண்டு மென்பதை நாம் மறக்கலாகாது.

நமது தற்காலக் குறைகள் :—நம்முடைய பண்டைப் பெருமையையும் சிறப்பையும் பற்றிய புகழுரைகளையும், அக்கால நாகரிகத்துக்கேற்ப நாம ஒழுக்காதே இக்காலத்து நம் தாழ்ச்சிக்குக் காரணம் என்னும் அபிப்பிராயத்தையும், சருவதா நம காதுகளில் முழக்கிக் கொண்டிருப்பவர்களையே இநதுககளாகிய நாம பின்பற்றி ஒழுக்குவது, பெறுநதவறு எனபதிற் சநதேகமில்லை. வீண் பெருமையையும் போலி அபிப்பிராயங்களையும் கைவிட்டு, உள்ளதை உள்ளவாறுணர்நது, மதிமயக்கொழிந்து, நமது சூற்றங்குறைகளை நன்குணர்நது, கள்ளம கரவின்றி நாம

ஒழுக்கக்கடவோம். அந்நியர் படையெடுத்தது வந்து நமமைத தாககிக் கீழ்ப்படுத்திய பொழுது அவர்களை எதிர் த்துப் போராடி நமதாய் நாட்டின் சுதந்தரத்தை நாம் காக்க மாட்டாமற் போன பலவீனமும் புத்திக்குறையும் நமமுடைய புராதன நாகரிகத்தினடியாகப் பிறந்தவைகளே எனின், அந்த நாகரிகம் சம்பூர்ணமானதன்று, குற்றமுள்ளது, என்று கூறுவதற்கு என்னதடை? பழம்புகழைப் பற்றியே தியானித்துக் கொண்டிருக்கும் யோக சமாதி நிலையை விட்டு, இந்நாமதம் விழித்தெழுந்து, தற்காலத்து நமக்குள்ள இடையூறுகளை நீக்கி நாம் மேறசெல்லுதற்கு வேண்டிய முயற்சிகளில் பிரவர்த்திக்கட்டும். இறந்த கால நாகரிகநிலைமையை ஊக்கத்தோடும் பரபரப்போடும் ஆராய்ந்து, அதனால் நாம் தெரிந்து கொள்ளக் கூடிய இரகசியங்களையும் மர்மங்களையும் நாம் தெரிந்து கொள்வோமாக; ஆயின், வருங்கால முன்னேற்றத்துக்கு வேண்டிய பிரயத்தனங்களிலும் அவற்றினும் அதி தீவிரமான ஊக்கத்தோடும் பரபரப்போடும் நாம் உழைக்கக்கடவோமன்றோ? இறந்தகாலத்தைப் போலவே வருங்காலத்து மேம்பாட்டுக்கும் நம்முடைய சர்வகலாசாலை மூலகாரணமாயிருந்து நமமைத் தூண்டவேண்டுமென்பதே என்பேரவாவாக இருக்கின்றது.

நோக்க விசாலத்தின் அவசியம்:—மனோவிசாரங்களிலும் கருத்துக்களிலும் பெரும்போக்கும் விசாலமும் ஒள்தாரியமுமில்லாது ஒடுங்கிச் சுருங்கிய அற்புத்தியும் நோக்கமுமே, தவறுகளிலெல்லாம் மிக்ககேட்டை விளைக்கவல்ல பெருந்தவறாகும்; அதுவே மனோவிருத்தியையே மூசுசைப்பிடித்துக் கொன்று, பிரத்தியேகமான ஆத்மவிருத்தியை முடிவில் அழித்து விடும். இந்த நமது சர்வகலாசாலை அத்தவற்றை ஜாக்கிரதை

புடன் நீங்குமென்று நான் நம்புகிறேன். எனது பிரயாணங்களில், சீனாதேசத்திலும் ஜபான் தேசத்திலும் பெளத்தமதவிளைவான சிறந்த நாகரிகப் பயிற்சியை நான் கவனித்திருக்கிறேன். அந்நிசிலாக்கியமான அந்த பெளத்தமதம இரத்தியாவில் பிறந்ததே; பலநூற்றாண்டுகளாக நமது தாய்நாடுக்கும் பரவித்தழைத்ததே; அப்படியிருந்தும், இப்பொழுது, அதன் ஜனபூமியில் வாழும் நமக்கு, அதைப்பற்றி அதிகம தெரியாமலிருப்பது ஆச்சரியமே. அந்நிசிலாக்கியமான பிறநாடுகளை உயிர்ப்பித்தது வளர்க்கும் ஓர்சத்தியாக, இரத்தியாவிலிருந்து பெளத்தசமயம் சென்றது; எனினும், இரத்தியர்களாகிய நமக்கோ அதைப்பற்றி ஒன்றும் தெரியவில்லை. என் ராஜ்யத்தில் பெளத்தமத ஆராய்ச்சியை வளர்க்க நான் முயன்று வருகிறேன். யந்திரங்களின் பேரோலியும் வியாபார கோஷமுமே முழங்கும் பம்பாய் நகரத்திலுள்ள சர்வகலாசாலையார், உயர்தரக்கல்விப்பயிற்சிக்குரையும் அதன் மத்தியிலே எழுப்பமுயலும் பெருமுயற்சியில், தென்பாகத்துப் பெளத்த சமயநூல்களின் பாஷையாகிய பாலிமொழிப் பயிற்சியையும், தங்கள் கலாசாலைப் போதனாமுறையில் சேர்த்திருக்கின்றனர். குஜராத்திலும் தக்ஷிண இரத்தியா முழுவதும் பெளத்தமத ஆராய்ச்சியில் நாளுக்குநாள் வளரந்து கொண்டுவரும் சிரத்தை கவனிக்கத்தக்கது. என் ராஜ்யத்தின் வடபாகத்திலிருக்கும் புராதன நகரமாகிய பாட்னாவிலுள்ள ஜைனசமயப் புஸ்தக சாலையில், மஹாயானபுத்தமதத்தை யொட்டிய அந்நிசிலாக்கியமான நூல்களிரண்டு, சமீபத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு, 'கெய்த்வார் கீழ்நாட்டு பிரசுர' வரிசையில் அச்சிட்டு வெளியிடத் தயாரிக்கப்பட்டு வருகின்றன. இந்த இந்துகலாசாலையானது நடாத்திவரும் இந்துமத நூலாராய்ச்சி சமபூர்ணமாவதற்கு, ஜைனபெளத்தசமய

நூலாராய்ச்சியும் கலாசாலைப் பிரவர்த்தகிகளில் சேர்க்கப்படவேண்டுவது அவசியம். இம்மட்டோ? மனவிசாலத்தோடுமற்றெல்லாவிதப் பயிற்சிகளையுமே நோக்கி, அவ்வவற்றின் ஆராய்ச்சிக்கு அநுகூலங்களைச் செய்யவேண்டும்.

நமது புரோகிதர்:—இரதமத போஷகததை இரதக் கலாசாலை ஒருமுக்கிய நோக்கமாகக் கொண்டிருப்பதால், வருங்கால விருத்திக்கு அமமதபோதகா அநுகூலராயிருக்கும்படி, இஃது அவர்களைப் பயிற்றுவது முக்கியம். பத்தியும் கலாஞானமும் முதிர்நது தேர்ந்த புரோகிதர்கள் நமக்கு அகத்தியம் வேண்டும். தாங்கள் அததியயனஞ்செய்யும் வேதங்களின் அாதத்ததையும் சிறந்த கருததுக்களையும் அறியாத மூடப்புரோகிதர்களால், நமக்கென்ன பயன், யாருக்குத்தான் என்ன பயன்? நமமுடைய ஆத்மவிருத்திக்கு வேண்டிய உதவிகளை நமக்குச் செய்தற்குரிய புரோகிதர்கள், யாதானும் ஒரு குறித்த சாதியில தாம் பிறந்ததனால் மட்டுமே புனிதமான புரோகிதத தொழிலிற் புகுந்தவராயின்றி, தாமாக மனமிசைநது விரும்பி, அதன் கடமைகளைக் கைக்கொண்டவராயும்; வேதசாஸ்திரங்களையும் அவற்றின் பொருளையும் நன்குணராதவராயும்; நாமும் அவரும்வாமும் உலகவாழ்க்கையின் உண்மை நிலையையும் கஷ்டங்களையும் கண்டுதெளிந்த லோகஞான முடையவராயும் இருக்கவேண்டும். எல்லா வினாகுகளிலும் மூத்ததாகிய 'எது ஸதயம?' என்னும் வினாகுகருவிடையைக் கண்டு பிடித்தற பொருட்டு மற்றெல்லோரும் உலகெங்கும் செய்துவரும் முயற்சி வழிகளைத் தாமும் அறிந்து ஆதரிக்கும்படி, இதரசமய நூல்களை அவர்கள் சுற்றறியவேண்டும். அன்றியும், அஞ்ஞானங்களை வெல்லுதற்கு வேண்டிய பொது விஷய ஞானமும் அவர்களுக்கு இன்றியமையாததாகும்.

கல்விப்பயிற்சி பயன்பதேற்குரிய அப்பியாசமுறை:—

உலகத்திலே உள்ள சர்வகலாசாலைகளை யெல்லாம், அதன் அதன் முக்கிய நோக்கத்தின்படி, தத்துவங்களை அறிந்து விருத்தி செய்யும் கலாசாலை இது; மாணவரின் ஒழுக்க சீலத்தை விருத்தி செய்யும் கலாசாலை இது; மாணவரின் குணம ஒழுக்கம், இருதயம், ரஸஞானம், ஜீவனோபாயத் தொழிலிற் சாமர்த்தியம் முதலிய யாவற்றையும் பண்புபடுத்தி, அவர்களை ஸம்பூரணராக்கும் கலாசாலை இது; என்று பாசுபதித்தல் பிரபலவழக்கு. நம்முடைய கலாசாலை இந்த நோக்கங்கள் எல்லாவற்றையுமே தழுவி, விதயாத்திகளின் ஆத்மலாபத்தை வற புறுத்தி நாடுவதோடு நில்லாமல், திணைசரி வாழ்க்கையில் அவர்களுக்கு உதவக்கூடிய விஷயங்களையும் நன்கு கவனித்துவருவது நன்றேயாம். லோகாசாரியர்களுள் மிகப் பெரியோர் ஒருவர், எது நல்லதோ எது உண்மையானதோ அதையே நமக்குப்பயன்படுவதாகவும் கருதும் படி போதித்திருக்கிறார். இனிப்பையும் வெளிச்சத்தையும் பேரவாவொடு தேடும் விழைவையே 'பயிற்சி' எனலாம். புரோகிதராகுக, உழவராகுக, கவிவாணராகுக, சிற்பராகுக, சரித்திரக்காரராகுக, ரசாயன்நிபுணராகுக, உண்மையுழைப்பும் இடைவிடாப் படிப்புமுள்ள ஒவ்வோரிடத்திலும், அவ்விதப் பயிற்சியைக் காணலாம். இலக்கிய தத்துவ விஷயங்களோடுகூட யந்திரங்களையும் மின்சார சக்தியையும் தழுவின ஆராய்ச்சிகளுக்கும் இந்தக்கலாசாலை இடநதருவதைப்பற்றியும்; பௌதிகசாஸ்திரங்களையும் கைத்தொழில்களையும் பற்றிய அறிவையும் அப்பியாசங்களையும் விருத்தி செய்வதில் நீங்கள் இடைவிடாது முயன்று வருவதையும் கண்டு, நான் மிக்க சந்தோஷமடைகிறேன். பூஸாரத்திலும், பூமியின் கீழுள்ள நம் நாட்டுச் சுரங்கங்களிலும் அளவிறந்த திரவிய மூலங்கள் இருக்கின்றன. நம் நாட்டு நன்மைக்காகவும், பல்கோடி

களான நம நாட்டுப்பிரஜைகளின் சுக சௌகரிய அபிவிருத்திக்காகவும், அருமையான இச் செலவளங்களை யெல்லாம் பயன்படச்செய்ய, பௌதிகசாஸ்திர ஞானமும் தொழிற் பயிற்சியுமுள்ள மேதை யர்கள் எத்தனைபேரிருந்தாலும் நமக்கு வேண்டி உலகத்திலே பிறநாட்டார்கள் இவ்விஷயத்தில் நம்முடன் கடுமையான போட்டியில் நின்று போராடும் இந்த நாளிலே, இயற்கையில் நமக்கு அமைந்துள்ள செல்வங்களை யெல்லாம் அதிகீகரத்தில் பயன்படுத்த முயலுவதே உத்தமமாகும்.

நாம் ஆண்மக்களாகுவோமாக:—நமது புராதனமான பிதிரர்ஜிதங்களில் கர்வங்கொண்டவராய், ஆண்மக்களைப் போல் நாம் உலகத்தில் விளங்கவேண்டும். 'சாதுக்கள்' என்னும் பட்டம் இந்துக்களுக்குப் பொருத்தமாயிருக்கும் காலம், இவ்வளவு நாளாக நீடித்தது போதுமே. 'உன்னை ஒரு கன்னத்தில் ஒருவன் அடித்தால் மறுகன்னததையும் அவனுக்குக் காட்டு' என்று பிறர் வாயாலமட்டிம்கூறும் போதனையை, நாம் உண்மையாகவே இவ்வளவு காலம் அனுஷ்டித்தது வந்தது போதாதோ? சுவபாவத்தில் சாதுவானவன் மீது அன்பும் இரக்கமும் உண்டாகலாம்; ஆனால் அவனைப் பிறா ஒருபோதும் பய பக்தியுடன் கௌரவமாய் நடத்தமாட்டார்கள் என்பது திண்ணம். அரிஸ்தோட்டல் என்ற கிரேக்கத்தத்துவஞானி, அதிக சாதவிகமும் அதிக தெளஷ்டிகமும் இல்லாத மத்யமமான ஒழுக்கமே உத்தமமென்று போதித்தார். தன்னையக்கருத்தும் மூர்க்கமும் அகங்காரமும் மிகக் கெட்டகுணங்களே எனினும், அமிதமான மனககோழமையும், ஸாத்விகமும், நாகரிக சௌகரியங்களையும் உதவிகளையும் பயன்படுத்திக்கொள்ளாத மெளட்டியமும், அவைபோன்ற கீட்டகுணங்களே என்பதை நாம் அவரிடம் கற்றுக்

கொள்வேர்மாக. சந்திரகுப்தர், அசோகர், விககிரமா தித்யர் முதலிய அரசர்கள் ஆண்ட பழையகாலத்து வாழ்ந்துவந்த நமது முன்னோர்கள் ஆண்மைத்தனத்துடன் விளங்கியது போலவே, நாமும் இன்று ஆண்மைத்தனத்துடன் விளங்குவோமாக. இதுவே நமது புராதன நாகரிகத்தில் நாம் பெருமை பாராட்டும வழியாகும். கீர்த்திமானுன லிங்கன் கூறியபடி, “ஒருவர்மீதும துவேஷமின்றி, எல்லோரிடத்தும் கருணையுடன், நமது முன்னேற்றமே கருத்தாய் நாம் உழைப்போமாக.”

நல்லொழுக்கம்:—உலகமாகிய நாடக மேடையிலே அவரவர்க்கு ஏற்பட்ட வேஷத்துக்குத் தக்கபடி செவ்வனே நடிக்கும் திறமையைப் புகட்டுவதே, எவ்விதக் கல்விப்பயிற்சியின் நோக்கமாகும்; எவர்க்கேனும் நடித்தற்குரிய வேஷம் இல்லாவிடின், அவர்கற்ற விததை யெல்லாம வீணே. இந்தியா என்னும அரசங்கத்திலே இக்காலத்தில் நமது வாலிபர் ஆடுதற்குரிய வேஷங்கள், அவர் முன்னோர்க்குக் கிடைத்த வேஷங்களினும் மிகச்சிறந்தவையாம். இனிக் காலம் செலஸ்ச் செல்ல, அற்பமான கீழ்த்தரமான நிலைமையைவிட்டு, வழிகாட்டி மேல்நாடாத்தும் உயர்பதவி அவர்க்குக் கிடைக்கும். இதை நினைத்துப்போக்கவே, அவர்கள் மனம் சிறிது கிளர்ந்து படபடப்பது சகஜமே; எனினும், மாறுதல்கள் நேரும் காலத்திலே, ஜனசமூக ராஜீயசுதந்திரங்கள் கிடைக்கும் காலத்திலே, பேச்சிலும் நடத்தையிலும் அடக்கத்தைக் காட்டும் சுவபாவத்தை நம்முடைய வாலிபர்களிடத்தில் உண்டுபண்ணி விருத்திசெய்தல, நமது கராசாலைகளின் கடனாகும். ஏனெனில், தற்காப்பும அடக்கமும் கடமைப்பற்றும், எவ்வித உரிமைகளுக்கும் உண்மையான சலுகை தீனத்துக்கும் இன்றியமையாதனவாம். இந்தமகத்தான

கலாசாலையின் அங்கத்தினராகளான நீங்கள், உங்களுடைய செலவாகும் முயற்சிகளும் ஒருபொழுதும் ஒழுங்கீனத்தைச் சாரலாகாது என்பதையும்; அனுபவசித்தியான கைங்கரியங்களே, கேவலம் வாகஞ்சாதுரியத்தினும் அதிகமாக, தேசபக்தியைக் காட்டும சாஷியமாகும் என்னும் உறுதியான உண்மையையும்; சுவாநீனம் என்பது, அவர்வர் மனம்பேர்னற தாறுமாறான ஒழுக்கமே என்றாகிவிடின், அது, கடுமையான கொடுங்கோன்மையினும் கெட்டதே, என்பதையும் அறிந்திருப்பதை, உங்களுடைய பேச்சிலும் நடத்தையிலும் காட்டுவீர்க ளென்று நம்புகிறேன்.

கஷ்டமும் கவலையும் சேறிந்தகாலம் — நாம வேண்டினும் வெறுப்பினும், பிறநாட்டார்க்குள் நிகழும் போராட்டங்களில் நாமும் கலந்தே தீரவேண்டியதா யிருக்கிறது. அலைகடலுக்கும் மலைககணவாய்களுக்கும் அப்பால் நடக்கும் பெருங்குழப்பங்களுக்கு நாம தப்பிப்பிழைக்க வேண்டுமாயின், முழுவலியோடும் நாம இடைவிடாது முயன்றுழைப்பது அவசியமாயிருக்கிறது. உலகத்திலே பெரிய மாறுபாடுகள் நிகழும் காலமிது என்பது மலையில்க்கான உண்மையே. ஓர்உலகம் இறந்துபட்டதாயும், ஓர்உலகம் பிறக்கும் வலியின்றித் தத்தளித்ததுக் கொண்டிருப்பதாயுமுள்ள இருவேறு உலகங்களுக்கு இடையே தீரிக்ந்து நாம உழுகின்றோம். இப்படிப்பட்ட காலத்திலே, நாம கையைக் கடிககொண்டு செயலற்று ஒருபுறமாய் வாளா நிற்போமானால், நாம முற்றிலும் நசித்துப்போவது திண்ணம். இதனால், வருங்காலத்து நாட்டாண்மைக் காரரான வாலிபர்களே! காரியசித்தியையே நாடி முயன்றுவரும் உங்கள் தலைவர்களைப்பின்பற்றி, அவர்களுக்கு உங்களாலேன்ற மட்டும உதவுமாறு, நான் உங்களை வேண்டுகிறேன்.

ஸ்திரீகளையும் சூத்திரரையும் நடத்துமுறை.—**பெண்**

கள்ளம் நமது கலாசாலையில வந்து படித்ததற்குரியர் என்பது எனக்கு மிகக் ஸந்தோஷத்தைத் தருகின்றது. கோஷா வழக்கம் கண்டிப்பாய் அனுஷ்டிக்கப்படுமென வட இந்தியாவிலே, சில ஸ்திரீகள் இங்கு வந்துபடிப்பது, விரைவில் நிகழும் மாறுபாட்டுக்கு ஓர் அறிகுறியாகும். பண்டைக்காலத்தில் விளங்கிய கௌரி, மைதரேயி என்ற நாரிமணிகளைப்பற்றிப் பெருமைபேசும் இரதுக்களும் நாட்டிலே இலக்கியப்பயிற்சிக்கும் பொதுப்பயிற்சி அபிவிருத்திக்கும் பேருதவிசெய்த ஜைனமத பௌத்தமத சநியாசினிகளை மெய்ச்சிப புகழ்ப்வருமான நாமே, கீழ்மையான இக்காலத்திலே, 'இந்துமதத்தை ஆராயப்புக்கும பெண்களைப் பாவிக்காக்க சபிததுக கண்டித்தல், நம்பத்தகாததா 'யிருக்கின்றது. இதுவன்றி, நமது ஜனசமூகத்திலே, பெரும்பான்மையான சூத்திரரும் ஆதிசூத்திரரும், நிர்ப்பந்தமான விதிவிலக்குக்களால் நான்ஸ்திதியை அடைந்து, தங்களைக் கைதூக்கி மேலெழுப்புமபடி நமமை வேண்டுகின்றனர். பலகோடிகளான இந்த தூர்பாககியரை நாம் நடத்திவரும் விதத்தை, எவ்வித நியாயத்தாலும் சரி சொல்லமுடியாது. இந்த விஷயத்தில் இந்துமஹா சபையார் முயற்சியைக்கண்டு நான் மனமகிழ்கின்றேன். புராதனமான நமது இந்துமத வைதிக சாஸ்திரங்களைபும கிரியைகளைபும இங்கேவந்து கற்றுக்கொள்ள, நற்குணமும் நற்சிறதையும் பொருந்திய எச்சசாதியான் விருமபிவந்தாலும் தடைசெய்யாதபடி, அறிவொளிவீசும் இக்காலாசாலையாரை நான் வேண்டிக்கொள்கிறேன்; உலகத்திலே உள்ள அறிஞர்கள் பிறர் உங்களை மதுககவேண்டுமார்பின், நீங்கள் இங்ஙனம் செய்வதேதகும. இந்துமதப்பயிற்சியை அடைதற்குச் சாதியும பாலும த்தடையாகுதல் கூடாது.

பிறதேசப் பிரயாணம்:—பிற நாடுகளைபும, சாதியர்

ரையும் நாகரிகப் பயிற்சிகளையும் நேரிற்சென்று கவனித்து நம்மவர் அறிதல் அதிகமுக்கியம்; சமுதகிரதரணம் கூடாதென்ற அபிப்பிராயம் நமக்குள் பிற்காலத்தில் ஏற்பட்டதே. நமது முன்னோரான இந்திய வணிகரும் பௌத்த மதபோதகர்களும் ஆசியா எங்கும் யாத்திரை செய்து நமது நாகரிகத்தைப் பரவச்செய்தனர். அவர்கள் புத்தச்செயல்களை நாம் பெருமை பாராட்டாத்து மட்டுமோ, முற்றிலுமே மறந்துவிட்டோம். பிற்காலத்து ஐரோப்பிய பண்டிதர்களின் மூலமாகவே நாம் அவற்றை அறிநதுகொள்ள வேண்டியதாயிற்று. இடைக்காலத்தில் நேர்ந்த இந்த உபேகையும தனிமையும் நமக்கு எவ்வளவேர் நஷ்டத்தை விளைத்துவிட்டன. பிறநாட்டுவர்த்தமான் நமக்கேன் என்றெண்ணும் நாம், கிணற்றுத் தவளைகளுக்குச் சமமே. வணிகசிரேஷ்டர்களான பிறநாட்டாருடன் அளவளாவிப் பழகுதல், நம்முடைய வளங்களைப் பெருக்குவதற்கும், ப்ரவர்த்தி எல்லையை விசாலிப்பதற்கும், நமது முயற்சிகளைக் கூர்மையாக்குவதற்கும் அத்தியர்வசியமாகும். நாம் வெளியேறிச்சென்று நாம் இழந்துவிட்ட பழைய தீக்ஷணயத்தை மீண்டும் பெறக்கடவோம். ‘உலகப்பிரசித்தமான இந்தியர்கள் பலர், பிற நாடுகளுக்குச் செல்லாமலே, தாங்கள் புத்தகங்களில் வாசித்ததைக் கோண்டே, அதிக மேதையர்களாக விளங்கவில்லையா?’ என்று சிலர் கேட்கலாம். அதுமெய்யே. எனினும், அப்படிப்பட்ட மேதாவிகள், பிறதேசங்களைச் சென்று பார்த்து, பிறநாட்டாரின் நாகரிக முறைகளையும் ஒழுக்க வழக்கங்களையும் நேரிற்காணுதலால் விளையும் புத்தி விசாலத்தையும் மனோபாவத்தையும் பெற்றிருப்பின், இப்பொழுதினும் எவ்வளவோ சிறப்பாக விளங்கி, நாட்டுக்கு நன்மை பயப்பர் என்பது உறுதி.

முடிவுரை:—இந்தியா எங்கும் தேடிப்பார்த்தாலும்,

ஓர், இரது சர்வகலாசாலைக்கு ஏற்ற இடம், இந்தக் காசியினும் சிறந்தது காணலாகுமோ? இங்கேயுள்ள மான்காவிட தான், புத்தபிரான், முதன்முதல் பொளத்த தர்மத்தைப் போதித்தது; இவ்விடத்தி விருநது தான் மகத்துவமான அநத மதம் எங்கும் பரவிற்று. ஆதி சங்கராசாரியமகான் வந்து தமது மாயாவாதத்தைச் சயமுழக்கத்துடன் போதித்ததும் இக்காசியில்தான். இந்தியாவிலே எல்லாப் பாகங்களி விருநதும், திபெத்து, சீனா, ஜபான், பர்மாஸிலேன் முதலிய இடங்களிலிருந்தும், பாபவிமோசனத்தையும் மோக்ஷத்தையும் யாத்நிரிகர் நாடிவரும் கேஷத்திரமும் இக்காசியே. காசிரகரைச் சுற்றிலுமுள்ள பழம்பாழ்களினூடே திரியும் பிரயாணி, புராதன விஷயங்களை நினைப்பூட்டும் : வஸ்துக்களையும் ஸ்தலங்களையும் அடிக்கடி காண்கின்றான். இங்குள்ள மரங்களும் கல்களும் ஓடைகளும் கூடப் பண்டைக்கால மகிமைகளை பற்றி அவனுடன் பேசி, அவன் அறிவையும் பக்தியையும் வளர்க்கின்றன. நமது ஆதிகாலத்து மகிமைகளை இந்தச் காசிரகரம் முழக்கி எதிரொலிக்கின்றது. எத்தனையோ யூற்றாண்டுக்களைத் தபபி, இந்நகரம் இன்னும் விளங்குகின்றது; இரது மதமும் அதனுடன் விளங்குகின்றது. நித்யமான இக் காசிமாநகரம் புதியதோர் ஞான ஊர்ணியைப் பெற்று, அதனின்றும் இடையறாது சரந்து பெருகும் ஞானம் நமமுடைய ஜனங்களை யெல்லாம் எக்காலமும் உற்சாகப்படுத்துமாறு நான் பிரார்த்திக்கிறேன். எல்லாம் வல்ல இறைவன் இந்த விசவ வித்யாலயத்தைக் கடைக்ஷித்து, என்றும் இது தழைத்தோங்கி விளங்குமாறு அருள்புரிவாராக.

‘உலகின் நற்காலம் மீண்டும் உதித்தது,
உலகில் பொன் ஆண்டுகள் உமைக, வாழியே!’

ஸர் ஐஸாக் நியூட்டன்

Sir Isaac Newton

ஸ்ரீமான் B.A. பாஷ்யம் அய்யங்கார B A.,L.T., எழுதியது.

இங்கிலாந்து நாட்டிலே லிங்கன் மாகாணத்திலே க்ராந்தம் என்றோர் நகரமுண்டு. அந்நகரத்திற்கு ஆறு மைல் தூரத்திலே கால்ஸ்டெர்வொர்த் என்னும் கிராமத்தை யடுத்துள்ள தான ஊல்ஸ்தார்ப் என்னும் இடத்திலே நியூட்டன் 1642ம் ஆண்டினில் டிசம்பர் மீன் தினத்திற்கு பிறந்தார். பிறக்கும் முன்னரே தந்தையை இழந்த அச்சிசு, வெகுநாள உலகில் உயிருடன் இராடுதன்றே தாய் எண்ணியிருந்தாள; அது பிறந்தநாளமுதல் வியாதியால் பீடிக்கப்பட்டிருந்தது. எனினும் தகுந்த ஓளஷதங்களை வைத்தியர்களைக்கொண்டு பிரயோகித்து வந்தமையால், குழந்தையின் நோய் முற்றிலும் நீர்ந்ததுமன்றி, அது தேகாரோக்கியத்துடன் வளரந்து வந்தது. அக்குழந்தைக்குத் தந்தையின் பெயரையே யிட்டு, ஐசாக் கென்று நாமஞ்சூட்டி, அருமையாய் வளர்த்து வந்தனர். நியூட்டனின் தந்தை மரிகளும்போது அவருக்கு வயது முப்பத்தாறு. அவர் தமது மனைவியுடன் இல்லறத்திலிருந்தது சில மாதங்களேயாம்.

கணவரிற்றந்தபின் அம்மாது பானபஸ் ஸ்மித் என்னும் பாதிரியாரைப் புனர்விவாகரூ செய்துகொண்டனர். அதனால் அவள் ஊல்ஸ்தார்ப்பை விட்டு நீங்கித் தன் கணவனுடன் நார்த்விதாம் எனனும் ஊரில் வசிக்கவேண்டியதாயிற்று. அதனால் அவள் தன் ஐரந்தனைப் பாராமரித்து

வருமபடி தந்தாயாகிய அயஸ்கூ அம்மையாருக்குத் திட்டஞ் செய்து அவளை ஊல்ஸ்தாப்பில் நிறுத்தித் தன கணவனில்லஞ் சோநதுறைநதனள். ந்யூட்டன் தாயாரைப் பற்றியும் தந்தையைப் பற்றியும் நமக்கு அதிகமாகத் தெரியாது. ஆயினும், அப்பெண்மணி, பெண்களிற் சிறந்தவளென்றும; குடிதனப்பாங்கு ஆறிரதவளென்றும ஊகித்தற்குப் போதுமான ஆதாரங்கள் உள்ளன. அவள், மதிதுட்பமும், ஊக்கமும், அன்பும், இன்சொல்லும், பிறர் மெச்சும் நடத்தையும் உள்ளவள். ந்யூட்டனின் தந்தையார், பிதூரார்ஜிதமாயுள்ள சொற்ப நிலத்தைப் பயிரிட்டுவந்த வருமபடியைக் கொண்டு குடும்பகாலக்ஷேபஞ் செய்துவந்தார். அவர் மரித்தது அவரது மனைவி மறுவிவாகஞ்செய்து கொண்டபின் அவளது தாயே அந்நிலத்தை மேற பார்வையிடிக் கிருஷி செய்துவந்தார்.

புனர் விவாகத்தால தனக்குக் கிடைத்த நிலத்தையும் ந்யூட்டன் தாய் அக்குழந்தைக்கே உரிமையாக்கிவிட்டாள். அதனால் ந்யூட்டனுக்குப் புதிய சொத்துஞ் சேர்ந்தது; மொத்த நிலத்திலிருந்தும் ஆண்டுதோறும் கிடைத்தது வந்த என்பது பவுன் மதிப்புள்ள வருமானத்தைக் குடும்பத்திற்குச் செலவிட்டுவந்தனர்.

சிறுவன் படிக்கும் பிராபத்தை அடைந்ததும், அவனைப் பாட்டியார் கிராமப் பள்ளிகுகூடங்களுக்கனுப்பிக் கல்வி கற்பித்து வந்தாள். அங்கு இரண்டு வருஷங்கள் அங்ஙனம் பயின்றபின் ஐசாக்கைக் க்ராந்தமிலுள்ள க்ராமர்ஸ்கூலுக்கு அனுப்பிவைத்தனர். அதற்குத் தலைமை வகித்த மிஸ்டர் ஸ்டோக்ஸ் எனபவரிடம் ஐஸாக் மூன்று வருஷகாலம் கல்விபயன்று வந்தான். ஐஸாக் பள்ளிக் கூடத்திற கற்பித்த பாடங்களைக் கற்பதில் தன் கவனத்தைச் செலுத்தாமல், சோம்பெறிசுதனமாய்க் காலத்தைக்

கழித்தான். லத்தீன் மொழியையும் அமமொழி யிலக்கண நூலையும் கற்பதில் அவனுக்குச் சிறிதும் நாட்டமிருந்த திலலை, தானே தன்வகுப்பில் கடைபபையென்று ரீயூட் டன் சொல்வதுண்டு. அவன் மனம காற்றாடிகள். நீர்சக்ரங் கள் வாயு வியநதிரங்கள் முதலியன செய்வதிலும், அத்த கைய விஷயங்களை ஊக்கத்தோடு கவனிப்பதிலும் செல்லு மேயன்றி, பாடசாலையில் தான் கற்கவேண்டிய நூல்களிற் சிறிதும் சென்றிலது. அவன் சிறுபிள்ளைகள் சம்பந்தப பட்டிருந்த விளையாட்டுகளில சேர்ந்துகொண்டு, தன்காலத கைக் கழித்துவந்தான். தான் செய்த . காற்றாடியின் முனையில் காசித்ததால் விளக்கு களபைத்துப்பறக்கவிட்டு, அதைப் பிறர் வால் நகூத்திரமென்று மயங்கி அதிசயிக் கும்படி செய்துவிடுவான்.

ஒருக்கால் ஐஸாக்குகரும் தன்னிலும் உயர்ந்த வகுப்பிற்படித்துவந்த வேறொரு சிறுவனாகும் ஏதோ விஷயமாக விவாதம் ஏற்பட்டது. அச்சிறுவன் ஐஸாக கைக் காலாலுதைத்துவிட, ஐஸாக வெகுண்டு அவனுடன் போருக்கெழுந்து, அவனை நையப் புடைத்து வீழ்த்தி விட்டான். கைவன்மையில் வெற்றி தனக்குக் கிடைத்த பின், ஐஸாக் படிப்பிலும் தன்னுடன் படித்து வந்தா யாவரையும் விஞ்சிவிட வேண்டுமென்று தீர்மானித்து, அதுமுதல் ஓயாமற் படித்து, வகுப்பில் முதல்வெனென்று, சீக்கிரத்திலேயே பேரெடுத்துவிட்டான்.

இளைஞனுக்குப் பதினைந்து பிராயமானதும், அவ னது தாய், புதல்வனின் படிப்பை அதோடு நிறுத்தி, அவனைப்பயிர வேலையில் நிறுத்தத்தீர்மானித்தாள். ஊலஸ் தார்ப்பி லுள்ள மனையைப் புதுக்கியில்லமொன்று சமைத்து, அதில் அவள் தன் கணவனுடன் வந்து வசிக்கலானாள்.

(இன்னும் வரும்)

பாரிஸ்டர் பஞ்சநதம்

நடக பாத்திரங்கள்

பஞ்சநதம்:—ஒரு புதிய பாரிஸ்டர்.

காந்திமதி:—அவர் மனைவி.

உலகம்மாள்:—அவள் தாய்.

கடலை:—அவர்கள் வீட்டு வேலைக்காரன்.

முல்லர் துரைசாணி:—அயல் வீட்டுக்காரி.

முதல் காட்சி

இடம்:—முல்லர் துரைசானியின் வீட்டு மாடம்—கீழே சித் திரப்பாய விரித்து, ஸோபாக்களும் நாற்காலி மேஜைகளும் டீயூப் பட்டிருக்கின்றன—அலங்காரத் திரையிட்ட ஜன்னல் தளங்களில் பளிகுருப் பூந்தொட்டிகள் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன—சுவர்களில் படங்கள் தொங்குகின்றன.

காலம்:—காலை ஒன்பது மணி.

அரங்கநிலை:—முல்லர் துரைசானியும் காந்திமதியும் ஒரு ஸோபாவின் மீதிருந்து பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

முல்லர் துரைசாணி:—அவர் உன் புருஷன், அதனால், நான் சொல்வதை மன்னித்துக்கொள்;—இருநதநலும், காந்தி, என்ன டம்பம், என்ன பகட்டு! பட்லர் கொண்டு

வந்த கார்ட்டில், 'பி. நதம், பாரிஸ்டா' என்றிருந்தது; வெளியே ஒருவர் தொப்பியுடன் நிற்பது தெரிந்தது; முதலில் எங்களவர் யாரோ ஐரோப்பியரென்றே நினைத்தேன்.

காந்திமதி:—அவர் தம்பெயரை அப்படிக் குறுக்கி விட்டார், அம்மா.

முல்லர்:—உள்ளே வந்த பின்பே உண்மை தெரிந்தது. அவர் இருந்தது மொத்தம் கால்மணி நேரம்தான்; அதற்குள், அவருடைய பளபளப்பான கூரிய பூட்ஸையும், ராங்கியான டோனா கைகெடியாரத்தையும் நான் பார்த்துப் பிரமிக்குமபடி, பததுமுறை "ஜர்டையாய்க் காட்டிவிட்டார்" என்களுடைய ஐரோப்பிய நாகரிகப் வழக்க ஒழுக்கங்களைத் தாம நன்றாய் அறிந்திருப்பதையும் ருசுப்படுத்திவிட்டார்; தமமுடைய நாட்டு நாகரிக முறைகளையும் பழித்ததுவிட்டார். முதல்தடவை காணவந்த மையரல், எங்கள் வழக்கப்படி அதிகம் தாமசியாததுமன்றி, நாலேந்துதடவை, அதற்குள், 'நேரமாய்விட்டது; நான் போய்வருகிறேன்; தங்களுக்கு அலுப்பா யிருக்கும்' என்றும் சொல்லிப் புறப்படலானார். என்ன பகட்டு! என்ன டம்பம்! என்ன போலி ஆசாரம்!

காந்தி:—இதெல்லாம், அம்மா, நாளாவட்டத்தில் மாறிவிடலாம்; இருந்தாலும் கெடுதியில்லை. ஆனால், அவருக்குள்ள வெற்றெரு சிறுக்குக்கு, நான் என்ன செய்வேன்? தாங்களே தக்க வழி சொல்லி, என்க்கு உதவ வேண்டும். என் தர்யோ, கோபமாயும் சலிப்பாயும் இருக்கிறார்கள். அவளால் என் காரியம் கைகூடாது; அவரை இன்னும் கோபமுட்டாமல் அவளைத் தடுப்பதே பெரிய சிரமமாயிருக்கிறது. நான் கன்னிமாடப்பள்ளிக் கூடத்தை விட்டதுமுதல், தாங்களே என்னைப் பயிற்றி,

மற்றொரு தாய்பேரல் என்னிடம் பக்தமாய் நடந்து வந்திருக்கிறீர்கள். தாங்களே இப்பொழுதும் தஞ்சம்.

முல்லர்:—ஐயோ பாவம்! அழாதே, காந்தி; உனக்காக நான் மனம் வருந்துகிறேன். உன் தந்தையிருந்தால், உன் கண்ணீரைத் தடுக்க என்னவேண்டினும் செல்லு செய்திருப்பர். அழாதே. போன் வாரம், உன் புராஷர் வருமுன், அவர் வரவை எதிர்பார்த்து, எவ்வளவு ஆசையும் ஆவலும் குதூகலமுமீக இருந்தாய் நீ! வந்து சில நாளுக்குள் எப்படியாகிவிட்டாய்! அவர் உன் படுக்கையறைக்கு இதுவரை வரவேயில்லையா? என்ன விபரீதம் இது! என்ன நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார் அவர்? உன்னிடம் என்ன குற்றத்தைக் கண்டுவிட்டார்?

காந்தி:—என்னையும் பிடிக்கவில்லை. பங்களா வீட்டில் எதையுமே பிடிக்கவில்லை அவருக்கு; நான் என்னென்று சொல்லட்டும்? 'சுத்த நாட்டுப்புறம்! கர்நாடகம்!' என்று சம்மா பழிக்கிறார். தினம் இரண்டு மூன்று தரமேனும், 'ஐரோப்பியர் ஹோட்டலுக்குப் போய்விடுகிறேன்' என்று பயமுறுத்துகிறார். இன்றுகாலை, அவர், ஐயோ! நான் என்ன செய்வேன்? [அழுகிறார்.]

முல்லர்:—அழாதே, காந்தி; துக்கத்தை அடக்கிக் கொள். உன் தந்தை இறந்த உடனே இப்படி நேருவதும் கஷ்டம்தான். அவர் வரவை எவ்வளவு ஆசையுடன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தாய்! இப்படியா முடிந்தது! இன்று காலை என்ன சொன்னார்?

காந்தி:—அவர்,—அவர்,—ஒரு வெள்ளைக்காரப் பெண்ணைக் கலியாணம் செய்துகொள்ளப் போகிறாராம். ஐயோ! நான் என்ன செய்வேன்!

முல்லர்:—உன்னைப்போல் ஒரு பெண்டிரட்டியை ஹவத்துவிட்டு, ஒரு வெள்ளைக் காரச்சியையா கலியாணம்

செய்துகொள்ளப் போகிறார்? நல்லது! நல்லது! இந்தப் புருஷர்கள் புத்தியே புத்தி! உள்ளங்கை நெல்லிக்கனியை மதிப்பதில்லை; எட்டாப் பழத்துக்கு ஏங்குகிறது. நீ வீணுக்கு அழாதே, காந்தி; எந்த வெள்ளைக்காரப் பெண்ணும் இவருக்கு வாழ்க்கைப்பட மாட்டாள், மற்றொரு மனைவியிருக்கும்பொழுது.

காந்தி:—இன்று காலை அவர் சொன்னதைப் பார்த்தால், யாராவது பணம் அனுப்பி இருந்தால், என் தகப்பனார் திடீரென்று சாகாதிருந்தால், அவர் ஒரு பெண்ணைக் கவியாணம் செய்துகொண்டே வந்திருப்பார் போல இருக்கிறது. இப்பொழுதும் கூட கையில் பணமில்லாமல் எங்கள் வீட்டில் எங்கள் கூட இருக்கிறாரேயன்றி, செலவுக்குப் பணமிருந்தால், ஒரு ஹோட்டலுக்கே போய்விடுவார். என் தகப்பனாரின் பழைய கட்சிக்காரர் தன்னிடமும் வருவரென்று எண்ணியும், கையில் பணமில்லாமலும் தான் எங்களுடனிருக்கிறார். இந்தப் பட்டணத்திலே, வெள்ளைக்காரச்சிகள், கெட்டவர்கள், பலர் இருக்கிறார்களாம். அவர்கள் வலையில் சிக்கிவிடுவார், கொஞ்சம் சம்பாதிக்கத் தொடங்கி விட்டால், என்னை எட்டிப்பார்க்கவேமாட்டார், என்று என் தாய் விசாரப்படுகிறாள். அப்படியாகிவிட்டால், என் கதி யென்னை, அம்மா!

முல்லர்:—கதி, விதி, என்று அதற்குள் பயப்படாதே, காந்தி; வருமுன் தூர் அதிர்ஷ்டத்தை எதிர்கொண்டு வரவேற்காதே. எவ்வளவு துள்ளிக்குதித்துப் பறக்கப் பார்த்தாலும், கையில் பணமில்லாத வரையில் உங்களைவிட்டுப் போகமாட்டா ரென்பது நிச்சயம். உனக்கும் உன் தாய்க்கும் நான் சொல்லும் புத்திமதி, முதலாவது, ஒரு செப்புக்காசுகூட அவர் கையில் கொடாதேயுங்கள்; அவரும் கெட்டுவிடுவார், உங்களையும் கெடுத்துவிடுவார். உன்

தந்தை இவர் திரும்பி வருமுன் திடீரென்று இறந்து போனது, ஒரு விஷயத்தில் நல்லதென்றே தோன்றுகிறது: பரம ஏழைப்பாய், அனாதையாய், தமமிடம் ஒரு குமாஸ்தா வேலையைத் தேடிவந்த இவருக்கு, தன் ஒரேமகனையும் கட்டிக்கொடுத்து, பாரிஸ்டர் பரீட்சையில் தேறிவந்து தமமுடைய வகையில் வேலையில் அமருமபடி சீமைக்கு அனுப்பி, ஆபிரக்கணக்காகப் பணத்தையும் வாரி யிறைத்து, தம் சொந்தமகனைப் போலவே பாவித்தது, இவரவரை ஆவலுடன் எதிர்நோக்கிக் கொண்டிருந்தார்; இந்த மாதிரியான ஒரு வீண் டம்பாசசாரியாக இவர் வந்ததை அவர் கண்டால், அவர் மனம் இடிந்து போயிருக்கும். இதைக்காணாமுன் அவர் போய்விட்டது ஒருவாறு நலமே. ஏன், காரதி, உனகென்னகுறை? இந்த ஊரிலே உன்னிலும் அழகான வெள்ளைக்காரப் பெண்கள் எத்தனை பேர் இருக்கிறார்கள்? உனக்கும் எங்கள் உடை உடுத்தி விட்டால், எலும்பிசசமபழம்போன்ற உன் நிறத்துக்கு, வித்தியாசமே தெரியாதே. இடது கண்மடும் சிறிது மாறு கண்ணு பிராவிட்டால், உன்னை, பூரண அழகியென்றே சொல்லலாம். அல்லது, படிப்புக்குக் குறைபா? உன் அளவு படித்துக்கொள்ளாத ஐரோப்பியமாதா இவ்வூரில் அபூர்வமே.

காந்தி:—அதை யெல்லாம் சொல்லி இப்பொழுது என்ன பலன், அம்மா? இன்று காலை அவர் சொன்னதிது; எந்தாய் சொன்னதையும் கேட்காமல் என்மனம் பதறுகின்றது; நான் என்னசெய்வேன்? அப்படி ஏதாவது அவர் செய்துவிட்டால், அந்த அவமானத்தையும் துக்கத்தையும் என்னால் பொறுக்கமுடியாது; என் பிராணன் போய்விடுவது நிச்சயம். ஏதாவது வழிசொல்லி, அதை நீங்கள் தான் விலக்கி உதவ வேண்டும்.

முல்லா — தனக்கு 'கிறிஸ்தவமதத்தில பற்று இருப்பதாகவாவது, அல்லது உன்னை விட்டு விட்டு ஓர் ஐரோப்பிய பெண்ணைக் கலியாணம் செய்துகொள்ள வேறு காரணங்களாவது சொன்னாரா? உன் அழகைக் காணாமற் போனாலும், உன் படிப்பும், பயிற்சியு மாவது அவருக்குத் தெரியுமா?

காந்தி:— நான் 'சுத்தநாட்டுப்புறம்; காநாடகம்;' அவ்வளவுதான் அவருக்குத் தெரியும்; என்னை வெறுக்க அதுவே போதும. அவர் திரும்பிவந்த அன்றே, தன்னுடன் இருந்த மெஜமேல் சாப்பிடச்சொன்னார்; எனக்குக் கூசாமாயிருந்தது; அன்றியும், எங்கள் வழக்கங்களை விட்டுப் பிறா வழக்கங்களைப் பின்பற்றுவது, எனக்குப் பிடியாதென்பது தங்களுக்குத் தெரியுமே. எந்தாயோ, எங்களுடனிருந்த அப்படிச் சாப்பிடமாட்டாள்; அவளுக்குமுன் சாப்பிட நான் விரும்பவில்லை; இக்காரணங்களினால், நான் மறுத்து, என்னை மன்னிக்கும்படி வேண்டிக் கொண்டேன். உடனே கோபம் வந்து விட்டது அவர்க்கு; பிரமாதமாய் ஆர்ப்பாடம் செய்து கலகம் செய்தார். நானும் வெள்ளைக்காரசசியைப் போல் உடையுடுத்து, கப்பலிற் சென்று அவரைச் சந்தித்திருந்தால், அவருக்கு ஒருவேளை திருப்தியா யிருந்திருக்கும்.

முல்லா:— வெறும் டம்பாச்சாரி! போலி நாகரிகம்! வீண் டம்பமும் பகட்டுமே! மூளை யிலலாதவரில்லை; புத்தி சாலியே; ஆனால், கெட்ட சாவகாசத்தினு லுண்டான கோளாறே இது; இந்த மயக்கத்தைத் தீர்க்க நான் யுக்தி சொல்லுகிறேன். நான் சொல்லுகிறபடி நீ செய்தால், இதைத்திருத்திவிடலாம். நீ பயப்படாதே; வீணில் துக்கப்படாதே; நான் அவரைச் சரிப்படுத்தி விடுகிறேன் பார்.

இரண்டாம் காட்சி

இடம்:—உலகம்மாள் வீட்டுக்கூடம். ஒரு தூங்கு மஞ்சமும், பெஞ்சியும், மேஜையும், இரண்டு நாற்காலிகளும் இருக்கின்றன.

காலம்:—மாலை மூன்று மணி.

அரங்கநிலை.—பாரிஸ்டர் பஞ்சநதம், ஐரோப்பியர் ஆடையில் சிலமட்டும் உடுத்திக்கொண்டு, ஒரு நாற்காலியில் இருக்கிறார்; உலகம்மாள் காதலிமதியும் தூண் அருகு நின்று, அவருடன் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

உலகம்மாள்.—அவுக மட்டும் இப்படி உசிரோடிருந்தா, மருமக்கப்பிள்ளை சீரைப்பாதது உசிரையே விட்டு விடுவாக. இவ்வளவு பாடுபட்டு, இத்தனை பணத்தையும வாரி இறைச்சு, இப்படியாச்சுதே என்று ஏங்கி விடுவாக. பத்தா, நூறு, எத்தனை ஆயிரமென்று சொன்னாக, காந்தி?

பஞ்சநதம்:—பணம் பசுமே! சும்மா கொடுத்ததுவிட்டா ரோ? பாரிஸ்டர் பாஸ்பண்ணினை மருமகன் குப்பை மோட்டிலே கிடந்து கிடைத்ததுவிடுமோ? உங்கள் பணத்தையெல்லாம் திருப்பிக் கொடுத்ததுவிடுகிறேன்; இந்த நாட்டுப்புறத்து, கர்நாடகத் தொல்லைனையும் தொலைத்து விடுகிறேன்,

காந்திமதி —அதையெல்லாம் ஏன் சொல்லவேண்டும், அம்மா? என் விதி இது; ஐயா என நன்மைக்காகவே பாடுபட்டார்கள். சாக ஒரு மணிரேரத்துக்கு முன்புகூட,

‘உன்னைப்பறறி நான் கவலைப்படவில்லை, காந்தி; உன் புருஷர் சீக்கிரம் திரும்பிவந்துவிடுவார்; உன்னை அன்பும ஆதரவுமாக வைத்துப்பேணுவார்’ என்று சொன்னார்கள்.

பஞ்ச:—[முணு முணுக்கிறான்] அன்பு, ஆதரவு, பேணுகிறது, இந்த நாட்டுப்புறத்து முண்டத்தை! [உரத்த குரலில்] பாய்!

[வேலைக்காரன் சுடலை பிரவேசிக்கிறான்.]

சுடலை:—எசமான்!

பஞ்ச:—அடே நாட்டுப்புறத்து மடையா! ‘பாய்’ என்று கூப்பிட்டால் ‘ஸார்’ என்று பதில் சொல் என்று, ஆயிரந்தரம் உனக்குப் போதிக்க விலலைபா? ‘எசமான்’ என்ன ‘எசமான்’? இங்கே யாராவது சோம்பாகும் செய்கிறார்களா? நான் சொல்லச் சொல்ல இப்படியே செய்கிறாயே, ஏனடா, மட்டி?

சுடலை:—சின்ன எசமான்க வரது இன்னும் ஏளு நாளில்லை; பெரிய எசமான் களிடத்திலே முப்பது வருசமாக ‘எசமான்’ ‘எசமான’ என்று வளக்கம.

பஞ்ச:—இன்னும், ‘சின்ன எசமான; ‘பெரிய எசமான்’ என்று உளருதேடா, கழுதை! நான்தான் இப்பொழுது துரை; சின்னது, பெரியது, நடுத்தரம் எல்லாம் நான்தான். தெரிந்ததா?

சுடலை:—தெரிஞ்சுது, எசமான்!

பஞ்ச:—இன்னும் ‘எசமான்’ என்கிறாயே? [சுடலையைக் காலால் உதைக்கிறான்] இப்படிச் சொல்லி என்னைக் கோபமுடடுமபடி இந்த வீட்டிலே யாராவது உனக்குக் கற்பித் திருக்கிறார்களா, என்ன?

சுடலை:—நான் கொளவன், எசமானே! உதைக்கிறது, திட்டுகிறது எல்லாம் நம்மாலே தாளாது! நான் வீட்டுக்குப் போறேன்; எம் மகன் மிட்டாய் கடையிலே மாசம் முப்பது ரூபா சம்பாதிக்கிறான்; இங்கே பெரியம்மா, சின்னம்மா முகத்துக்காக இத்தனை நாளும் இருந்தேன். இதுக்கெல்லாம் நாம ஆளில்லை,

காந்தி:—போ, சுடலை, வீட்டுக்குள்ளே போ.

பஞ்ச:—அவனை, என்ன, வேடிக்கைக்குக் கூப்பிட்டேனா, அல்லது தரிசனத்துக்கு அழைத்தேனா, அவன் பாழ்முஞ்சியை? போகச் சொல்கிறாயே, அவன் எனக்கு வேலை செய்யக் கூடாதோ?

காந்தி:—நான் அப்படி யொன்றும் எண்ணிப் போகச் சொல்லவில்லை; இன்னும் அவன் ஏதாவது சொல்ல, அதிக கோபம் வரலாகாதே என்றுதான் போகச் சொன்னேன். நான் சொல்வதை வேண்டுமென்று விபரீதமாகக் கொண்டால் எப்படி?

பஞ்ச:—அப்படியா? ஸந்தோஷம்; மெனிதாங்க்ஸ்! அடே முட்டாள! இங்கே, வா, இங்கே: என் ரும் மூலையிலே வைத்திருந்தேனே, அந்த பூட்டி எங்கே?

சுடலை:—இன்னா இருக்குது, எசமானே! [ஒரு தோற்பையைக் கொண்டுவருகிறான்.]

பஞ்ச:—ஹா! ஹா! ஹா! அது இல்லையடா, நாட்டுப் புறத்து முண்டமே! முழுமுடமே! பூட்டி! ஜோட்டு மரம்!

சுடலை:—நானும் இந்த வீட்டிலே முப்பது வருசகாலமா இருக்கேன். அமமாக்கமாரை வேணுமின்னாலும் கேட்டுப்பாருங்க; அந்த ரும்பிலே ஒருமரமும் கிடையா

துங்க. தோட்டத்திலேதான் மரமெல்லாம். எங்கேயாவது வீட்டுகளுள்ளே இரண்டு மரமிருக்குமா, எசமாங்களே?

பஞ்ச.—மரமில்லையடா, மடையா! ஜோட்டுக்குள்ளே வைக்கிற அச்சமரம். இநதமாதிரியிருக்கும். [ஒரு ஜோட்டு அச்சமரத்தைக் காண்பிக்கிறான்.]

சுடலை:—அதுவா? அது என்னமோ சுத்தியல் போல இருந்தது. நேதது ஒரு ஆணியடிச்சேன்; டபார் இன்னு பிளந்தது போச்சு, சுடுதண்ணி அடுப்பிலே வச்சிட்டேன்.

பஞ்ச:—ஹா! ஹா! ஹா! அதைக் கேட்டாயா, காந்தி மதி? என் நாகரிகமுள்ள பெண்டாட்டி! நாட்டுப்புறத்து முண்டங்களிருக்கும் இப்படிப்பட்ட குச்சிலிலே மற்றெப்படி நடக்கும்?

உலக:—இந்தவீடு உமக்குக் குச்சிலாகவா காணுது; திருமலைநாயக்கர் பெண்சாதி சொன்னது போலிருக்கே. நீர் மட்டும தேவலோகத்திலே, மகாராசா அரமணியிலே இருந்து வந்து குதிச்சிடலாக்கும். சோத்துக்கு வழியில்லாமே பத்துரூபா குமாததா வேலைக்குத் தாளம போட்டது, அதுக்குள்ளே மறந்தபோச்சுது போலிருக்கு? உமமைச சொல்லக் குததமிழ்லை—

காந்தி:—அய்யா, கொஞ்சம சுயமாரிரேன்; உன் காவில விழுந்தது கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்; கொஞ்சம, பேசாமலிரேன். என்விதி!

பஞ்ச:—சரி, சரி; இப்படியாகும் என்று எனக்குத் தெரியுமே. காந்திமதி, இதோ, தீர்மானபாய், ஒரே கடைசி வார்த்தையாகச் சொல்கிறேன், கேள். இநத வீட்டையும் உன் தாயையும் வீட்டு, என்கூட வேறுகுடியிருக்க, உடை ஊண் எல்லாம் என் இஷ்டப்படி நடக்க

உனக்குச் சம்மதமா? இல்லையா? உன்யீயா உனக்கு விட்டுப் போன சொத்து நடவெசுவக்குப் போதாம; உனக்கு இது சம்மதமா இல்லையா?

காந்தி:—நான் அம்மாளை விட்டுவிட்டு எப்படிவருவேன்? எல்லோரும் இந்த வீட்டிலேயே சேர்ந்து குடியிருந்தாலென்ன?

பஞ்ச:—இந்தக் காராடகமெல்லாம் உதவாது; நான் சொன்னபடி செய்வதானால், இன்றே, இப்பொழுதே புறப்படு; இல்லாவிட்டால், என் இஷ்டப்படி, எந்த வெள்ளைக் காரப் பெண்ணையோ, கவியானம் செய்துகொண்டு, என் பாட்டுக்கு ஷோக்கா யிருப்பேன்.

காந்தி:—அப்படியும் என்விதிரிருந்தால், நானென்ன செய்யலாம்? அநுபவிக்க வேண்டியதுதான். வெள்ளைக் காரப்பெண்ணுக்கு, வெகுதூரம் தேடிப்போக வேண்டாம்; அடுத்த பங்களா முல்லர் துரைசானியின் மகள் நேற்று இராத்திரிதான் பூவாவிவிருந்து வந்திருக்கிறாள். நல்ல அழகி; ஆனால் உங்களை,—

பஞ்ச:—என்ன? என்ன சொன்னாய்? மிஸ்முல்லர் வந்திருக்கிறாளா? முல்லர் துரைசானிக்கு ஒருமகளுண்டு என்று எனக்குத் தெரியாதே.

காந்தி:—ஒரேமகள், என்வயது தானிருக்கும், நன்றாய்ப் படித்தவள். பூவா ஆசுபத்திரியிலே வேலையாக இருந்தாள். ஒரு கண்ணுக்கு ஏதோ விபத்து நேரிட்டதாம் ரஜா எடுத்துக் கொண்டு வந்திருக்கிறாள்.

பஞ்ச:—ஆனால், நான்போய் அவளைப் பார்க்கவேண்டும். அடுத்த வீட்டிலிருந்துகொண்டு, பாராமல் இருக்கக் கூடாது. நீ என்கூடத் தனிக்குடித்தனம் செய்ய வரமாட்டாயே?

காந்தி:—ஏன், நாம் எல்லோரும் ஒன்றாக யிருந்தால் நன்ன? இந்த வீட்டுக் கென்ன?

பஞ்ச:—சரி, சரி, உன் இஷ்டம்போல நீ இரு, என் இஷ்டம்போல் நான் இருக்கிறேன். செக்கடிக்கும் தம் பூருக்கும் ஒத்து வருமா? நாட்டுப்புறத்து முண்டங்களுக்கென நாகரிகம் எங்கே? சரி, போ, நான் உடுத்திக் கொள்ளப் போகிறேன். [உலகம்மாளும் காந்திமதியும் கூடலையும் போகிறார்கள்.]

(தனிமொழி) இவ்வளவு வயதாகியும் முன்னா துரைசாணி எவ்வளவோ ராங்கியாயும் அழகாய் மிருக்கிறாள். பின்பு அவள் மகள் எப்படி இருக்கமாட்டாள்? இந்த நாட்டுப்புறத்து முண்டங்களுக்கும் நமக்கும் சரிப்படாது, பூட்டீயை எடுத்து ஆணியடித்தானாம்! ஹா! ஹா! ஹா! கையில பணமில்லையே? என் பெண்டாட்டி அழகுக்குக் குறைவில்லை; சமாரா யிருக்கிறாள். ஆனால் பழம் கர்நாடகம்; திருநதவே திருநதானு; நாய்வாந்தான்; நாகரிகதனுக்கும் அவளுக்கும் ஒரு தகவலுமில்லை. முன்னா துரைசாணி ட்ராயிங்ரூமைப் பார்த்தால், அவள் பணக்காரி. போல் தோன்றிற்று. அவள் ஓரேமகள் படித்தவளாயும் அழகியாய் மிருந்தால்,—ஒருவேளை நான் கிறிஸ்து வேதத்தில் சேர்ந்தால்தான் முடியுமென்று சொல்வார்கள்; அது நகென்ன? பிரமாத மொன்றுமில்லை. நான் பாரியில் கைத்தகஸூட்டைப் போட்டுக்கொள்கிறேன்; ஒரு பூச்செண்டும் வாங்கிக் கொள்ளவேண்டும்.

[திரைவிடல்.]

(இன்னும் வரும்)

இவள் இப்பூவுலகத்தாள்தானே என்று ஐயப்பட்டு, அவள் இமைகொட்டுவதாலும், நிலத்தின்மீது நிற்பதாலும், அவள் கூந்தலில் வண்டுமொய்ப்பதாலும். அவளது உடல் நிழல்விடுவதாலும் வியர்ப்பதாலும், அவளது முகத்தில் தோன்றும் வேறுபாடுகளாலும் தெளிகிறான். பின்பு அவன் அவளை நெருங்கித் தனது குறிப்பைத் தெரிவிக்க அவள் அதை லக்ஷியனா செய்யாமலிருப்பது கண்டு மனமுருகி வருந்துகிறான்.

இதுபோலவே ஒரு தலைவியும் தலைவன்மீது. அன்புற்று அவனால் ஏறிட்டுப் பார்க்கப் படாமற் போயினும் அவனையே நினைந்து, அகங்கரைந்து உருகி, அழுது புலம்பி, கனவிலும் நனவிலும் கண்டு தொடப் பெறாமல் வருந்திக்காலங்கழிப்பதுமுண்டு.

பெருந்திணை

இது தலைவன் தலைவியர்களுள் நிகழும் ஒவ்வாக்காமத்தைக் குறிக்கும். தலைவியை ஒருவன் அடைப்பபெறாமல் மடன்மா ஏற நினைப்பதும், வரைபாய்ந்து உயிர் துறக்க நினைப்பதும் இதில் அடங்கும். இவ்விதம் இவளது நிலையைக்கண்டயாவரும் அரசனுடைய அனுமதிபெற்று, தலைவியை அலங்கரித்துக் கொடுப்பா. யாதாயினு மொருகாரணத்தினால் தலைவன் தலைவியைத் தள்ளி வைத்துவிட்டால், அவள் இல்லிலிருந்து வருந்துவதும், புலம்புவதும் பின்னர்க் கூடுவதும், பிறரால் கூட்டப்படுவதும் இதன் பாற்படும. புறம். 143-147 இல் பேசுதலை துறக்கப்பட்ட கண்ணகியைக் கூட்டமுயலும் புலவரின் பாட்டுக்கள் காணப்படுகின்றன.

பகை, பொருள், காரணமாகப் பிரிவுநேர்ந்து தலைவன் தலைவியர் படுமதுயரும். அவர் ஆற்றியிருத்தலும், சின் கூடுதலும் இப்பகுதியிலடங்கும்.

தமிழர் மறநிகழ்ச்சிகள்

பண்டைக்காலத்தூத தென்னாடாண்ட முடியுடைவேந்தர் மூவருள்ளும் குறுநிலத்தலைவருள்ளும் எழுந்த போரினை விரித்துரைக்கும் புறப்பாட்டுக்களை ஆராய்வோமாயின் அக்காலத்தவரது மறவொழுக்கமும், போர் வன்மையும், வீரமும், அவரிழைத்த அருஞ்செயல்களும் ஒருவாறு புலனாகும். அதுபற்றியே, தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்துப் புறத்திணையிலுக்கு உரையிட்ட நல்லாசிரியரும் தம் முரைக்குப் புறநானூற்றிலிருந்தே சிறப்பாக உதாரணங்காட்டிச் செல்வர். பண்டைய வழக்கங்களைத் தெள்ளிதின் விளக்கும் ஆற்றல பற்றியே பலகவிகள் அக்காலத்துச் சிறப்புற்றுப் பெரிதும் போற்றப்பட்டு வந்தனர். அப்பாக்களுட் சில போர்முனைசென்று வீரச்செயல் புரிந்து சிறப்புற்று மன்னராற சன்மானிககப் பெற்ற மறவர்தம் மாண்பினையெடுத்துக் கூறுவன ; சில முடியுடை மன்னர் பலர் சேனைத்தலைமை வகித்துப் போர்க்களங் குறுகி வீரர் குழாத்திற் புகுந்து தமக்குச் சார்பாகப் பொருத வீரர் பலர் மடியவும ஊக்கங்குன்றாது போரிடைநின்று மாற்றாரை யெதிர்த்துச் சமர்புரிந்து உயிர்துறத்தலை விளக்குவன ; சில, மறவர் பகைமைபற்றி எழுந்த ஆவேசத்தாழிழைத்த கொடுமைகளையும், கள்ளுண்டு வெறிகொண்டு ஆடும் கூதத்தினையும் விரிப்பன ; சில, வீரத்தாய்மீர்பலர் தமது மைந்தர் போர்வல்லோரெனப் புகழ்பெற்று விளங்குதலையே குறியாகக் கொண்டு தம கணவரும் சுற்றத்தாரும் மடியத் தம அருங்காதல விளங்கச் சககமனத்தால தம் கணவரைக் கூடியும், கைமமை நோன்பியற்றியும் கற்புக்கரசிகளாய் விளங்கியதைக் கூறுவன ; சில, அக்காலத்துக்கே சிறப்பாயுரித்தான போர் முறைகளையும் வழக்கங்களையும் தெரிவிப்பன. இங்ஙனம், அக்காலத்தவர் போர்முயற்சியும், அவர் பகைவர் மேற் சேறல் வகையும்

அவா களத்தே புரிந்த மறச்செய்கைகளும, போரமுடிந்த பின் மாற்றார்புலத்தைக கைப்பற்றிக குடிகட்டுச செங்கோன்மையளிக்கும் அளித்திறனும், புத்தத்தில் மடிந்தோரை அவரவர் பதவிக்குத்தக அடக்கஞ் செய்து கல்நாட்டிச சரமகிரியைகளைச் செய்தலும பிறவும் புறநாநூற்றுச் செய்யுட்களினின்றும் வெளியாவனவாம.

இருபெரு வேந்தர்க்குட பகைமை முதிர்ந்தது போர் மூண்டமையறந்த வேற்றரசரும், தத்தந்தானைகளிற சேர்ந்துழைக்கும் மறவரைத துணைக்கொண்டு, போர்க்களங்குறுகித் தமது நேசககடசியாருடன் கலந்து அவருக்குச சார்பாய்நின்று போரபுரிவர். பகைவ ராயுத்ததிற்குப் புறங்கொடாத வெற்றியினைபுடைய வீரரைக்கூட்டிக் கொண்டு பூசற்களரியிற்சென்று அரசன் தனக்குத் துணைபுரிந்துதவிய வீரர் மடிந்து வீழ்ந்தபின்னும் தானொருவனையாகிப் பொருவாரை னதீர்விலக்கி, வீரரை வெட்டிச சாய்த்துப் புகழுடன் களத்தே வீழ்ந்து உயிர துறந்து, பொன்னகர் ஏறிசிறப்படைதலிலேயே கருத்துடையவ்னாயிருப்பான். அமர்க்களத்தில் மறவா போரவேசங்கொண்டு பகைவர் மீது பாய்ந்து தம வாளுக்கவர்களை இரையாககிச் சிறிதும இரககமின்றிக் கொடுமைகள் பலவிழைப்பர். போர்க்களம் முழுவதும் பிணைககளாமாமாறி, காளிக்கும் கூளிக்குட கழுக்குக்கும் நரிக்கும் புலிக்கும் உறைவிட்டமாகும். மறவர் போரிறப்பட புண்ணோடும தமது தலைவேறுகவும் கை, கால, உடல் முதலியவை வேறுகவும் நாலா பக்கங்களிலும சிதறிக்கிடக்கும்படி வீழ்ந்து போரபுரிந்து வீரா களத்தே மடிவர். அப்புண்ணினின்றும் குருதி வெள்ளம் ஆரூய்ப்பெருகும். பகைவாக்குப் புறங்கொடுத்து ஓடி உயிர் வாழ்வதிலும இறத்தலே சாலபுடைததென் மதிதது, தம் முயிர் உடலை விட்டுப் பிரியுமவரை போர்முனை விட்டக லாது நின்று, ஊக்கத்துடன் போர் புரிந்து புகழுடைந்த

மன்னரும் வீரரும் எண்ணிறந்தவர். தமது அரசன் போர்க்களத்தே மடிந்ததைக் காணவாறாது தமமுயிரைத் தாமே மாய்த்துக்கொண்டு அம்மன்னருடன் மடிந்தவா பல வீரர். பகைவரைவென்று கைப்பற்றிய நாட்டினைப் புனலுக்குந தீய்க்கும் வாளுக்கும உரிததாக்கிப் புரங்களையழித்துப் பாழ்படுத்துவது அக்காலத்து மறவரது கொடுமையை விளக்குவதாம். (புறம்-16). நெடுஞ்செழியனென்னும் பாண்டிய நாட்டு வேந்தன் தனது இளமைப்பருவத்திலேயே இருபெரு வேந்தரையும் ஐம்பெரு வேளிரையும் வென்று, தமபகைவரது புரங்களைப் பாழாக்கினானென்பதை,

இமிழ்கடல் வளைஇய வீண்டகன் கிடக்கைத்
 தமிழ்தலை மயங்கிய தலையாலங் கானத்து
 மன்னுயிர்ப் பன்மையுங் கூற்றத் தொருமையு
 நின்றொடு தூக்கிய வெனவேற் செழிய
 விரும்புவி வேட்டுவன் பொறியறிநது மாட்டிய
 பெருங்கல் லடாரும் போன்மென விரும்பி
 முயங்கினே னல்லனோ யானே மயங்கிக்
 குன்றத் திறுத்த குரீஇயினம் போல
 வம்புசென் றிறுத்த வரும்புண் யானைத்
 தூம்புடைத் தடக்கை வாயொடு துமிநது
 நாஞ்சி லொப்ப நிலமிசைப புரள
 வெறிநதுகளம் படுத்த வேந்தவாள் வலத்த
 ரெந்தையொடு கிடந்தோரெம் புன்றலைப புதல்வ
 ரின்ன விறலு முளகொ னமக்கென்
 முத்திற் பெண்டிர் கசிரதழ நாணிக
 கூற்றுக் கண்ணோடிய வெருவரு பறந்தலை
 யெழுவர், நல்வலங் கடந்தோய் நின்
 கழுஉ விளங் காரங் கவைஇய பார்பே (புறம்-19)

என அவனது வீரத்தைப் புகழ்நது குடபுனியனார் பாடியதும்,

வெளிநி னேன் காழ்ப பணைநிலை முனை இக்
 களிற்றுபடிந துண்டெனக் கலங்கிய துறையுங்
 கார்நறுங் கடம்பின் பாசிலைத் தெரியற்
 சூர்நவை முருகன் சுற்றத் தன்னதின்
 கூரநல் லம்பிற் கொடுவிற் கூளியர்
 கொள்வது கொண்டு கொள்ளா மிசசில்
 கொளபத மொழிய வீசிய புலனும்
 வடிநவில் நவியம பாய்தலி னூர்தொ லுங்
 கடிமரந துளங்கிய காவு நெடுநகர்
 வினைபுனை நல்லில் வெவ்வொரி யினைப்பக்
 கணையெரி யுரறிய மருங்கு நோக்கி
 நண்ணூர் நாண நாடொறுந தலைசென்
 நின்னு மின்னபல செய்குவன் யாவருந
 துன்னல போகிய துணிவி னேனென
 ஞால நெளிய வீண்டிய வியன்படை
 யாலங் கானத தமர்கடந தட்ட
 கால முன்பநிற் கண்டனென் வருவ
 லறுமருப பெழிற்கலை புலிப்பாற் பட்டெனசு
 சிறிமறி தழீஇய தெறிநடை மடபயினை
 புளை நீடிய வெருவரு பறநதலை
 வேளை வெண்பூக் கறிக்கு
 மாளி லதத மாகிய காடே.

(புறம்-23)

எனக் கலலாடனூர் பாடியதும்

காலென்னக் கடிதுரா ஆய்
 நடுகெட வெரிபரப்பி
 யாலங்கானத தஞ்சவரவிறுத
 தரசுபட வமருழக்கி
 முரசுகொண்டு களமவேட்ட
 வடுதிறலுயர் புகழ்வேந்தே

(மதுரைக்காஞ்சி-

125-130)

என்னும் பகுதியும் வலியுறுத்தும். இந்நெடுஞ்செழியனது மறப்புகழை நல்லிசைப் புவராகிய கல்லாடனார் முதலியோர் எடுத்தபாடிய புறப்பாட்டுக்கள் பலவாம் (புறம்-24, 25, 26, 76, 77, 78, 79, 311, 312). தனது வலிக்கு அஞ்சாது மாறுபட்டுச் சினம பெருகி வெம்மொழிபகன்ற அரயரைப் போரில் வெல்லத் தீர்மானித்துத் தனக்ருத்தை நெடுஞ்செழியன் வஞ்சினமொழியாக வெளியிட்டிருத்தலை,

நகுதக் கனரே நாடுமீக் கூறுந்
 ரினைய னிவனென வுனையக் கூறிப்
 பநிமணி யிரட்டும் பாவடிப பணைத்தா
 நெடுநல் யானையுந தேரு மாவும்
 படையமை மறவரு முடையம் யாமென
 அறுதுப் பஞ்சா துடலசினஞ் செருக்கிச
 சிறுசொற் சொல்லிய சினங்கெழு வேந்தரை
 யருஞ்சமஞ் சிதையத தாக்கி முரசமெர்
 டொருங்ககப் படேள ஞியிற பொருநதிய
 வென்னிழல் வாழ்நர் சென்னிழற காணுது
 கொடியனெம மிறையெனக் கண்ணீர் பரப்பிக
 குடிபழி தூற்றுங் கோலே னாகுக
 மாங்குடி மருதன் றலைவகை
 வுலகமொடு நிலையு பனர்புகழ் சிறப்பிற
 புலவர் பாடாது வரைகவென னிலவரை
 புரப்போர் புன்கண் கூர
 விரப்போர்க கியா வினமையா னுறவே (புறம்-72)

என்னும் பாட்டிற் சாண்க.

தானே கொண்டு களஞ்சென்று பொருது வெல்லுமுன்னமே மாற்றா புரங்கனையும் ஊர்கனையும் தமது தோழாக்கும் பாணர்க்கும் வழங்குவதாக வாக்களித்ததனும் (203), தாம் போரில் வீழ்ந்து புறங்காட்டி யோடினால் தமக்கு

இன்னின்ன துன்பங்கள் விளைகவென வருசின மொழி
புகல்வதும், அககாலத்து மன்னர்க் கியல்பென்பதை மேற்
காட்டிய பாட்டாலும் பிற செய்யுட்களாலும் (புறம்
71, 72 73) அறிகிறோம். பாண்டவவீரர் வன்வாசஞ்
செல்லு முன் செய்துகொண்ட சபதமொழிகளும் பின்
னால் குருகேசுதர யுத்தத்திலு சண்டையிட்டுவென்று தம்
மொழியைக் காத்தமையையும் காண்டு ஒப்பிட்டு நோக்கு
தல் மிகையன்றும். பொருது நின்ற இருவேந்தருள் ஒரு
வர் மற்றவரது வலிகண்டஞ்சிப் புறங்காட்டிக் களத்தை
விட்டு நீங்குவாராயின், அன்னாரை துன்புறுத்தாது அவ
ர்க்குத் தண்ணளிகாட்டி அவரை ஆதரிப்பது அக்காலத்
தோர் வழக்கென்பதனை,

வருகதில் வல்லே வருகதில் வல்லென

வேந்துவிடு விழுத்தூ தாங்காங் கிசைப்ப

நூலரி மாலை குடிக் காலிற்

றமியன் வந்த மூதி ளாள்

னருஞ்சமந் தாங்கி முன்னின் நெறிநத

வொருகை யிரும்பிண்த் தெயிறு மிறையாகத்

திரிநத வாய்வா டிருத்தாத்

தனக்கிரிந தாண்ப பெயர்புற நகுமே (புறம்-284).

பகைவர் வலியிழந்து பணிநதபின்னும் போர்வெறியடங்
காது எதிர்த்து உயிரைவாட்டுதலும், களத்தே படைக்
கலநதாங்கி எதிர்த்தோரை யன்றி தத்தம் ஊரகத்தே
நிலைத்துவாழும் குடிகளை மாற்றரசர் வாட்டிவதைப்பதும்
கொடுமையென்பதை புணர்ந்து, தமிழ் மன்னர் தர்மயுத்
தங்கள் புரிவதில் கிரமமான வழிகளையே அனுசரித்து
வந்தனரென்பது தெளிவாகிறது. எவ்வளவு கொடுமை
யான போர்கள் நாட்டில் நிகழினும் மக்கள் தத்தந தொ
ழிலிற் சிறிதும் ஊக்கங் குன்றாது கவனத்தைச் செலுத்தி
சுமாதானத்தோடும் வாழ்ந்து வந்தமையே அக்காலத்தவ

ரது நாகரிகச சிறப்பினையும் செங்கோன்மையையும் இனிது விளக்குவதாகும். அரசர் தமது அமபுகளை ஆவின் மாட்டும் அந்தணர் மாட்டும் மகளிர் மாட்டும் ரோயினர் மாட்டும் புதல்வர்ப்பெறாதார் மாட்டும் தொடுபபதிலை என்பதனை,

ஆவு மானியற் பார்ப்பன மாக்களும் :

பெண்டிரும் பிணியுடை யீரும் பேணித்

தென்புல வாழ்நர்க கருங்கட னிறுக்கும

பொன்போற் புதல்வர்ப் பெறா அ தீரு

மெம்மம்பு கடிவிடுது நும்மாண் சேர்மினென

வறத்தாறு நுவலும பூட்கை மறத்திற்

கொல்களிற்று மீமிசைக் கொடிவிசம்பு நிழற்று

மெங்கேர் வாழிய குடுமி ' (புறம்-9).

என்னும் புறச்செய்யுட் பகுதியினின்றும் அறியலாம். பகைமன்னன் வெற்றி பெற்றதறிந்தபின்னும் போர் புரிதலை நிறுத்தாமலே மலைநது தம்முயிரை வேலுக்கும் வாளுக்கும் அம்புக்கும் இரையாகிக் கும்போர புரிந்தமையால் தான் அக்காலத்து நிகழ்ந்த பலபுததங்களில் பெருத்த உயிர்ச்சேதமும் கொடுமையும் விளைந்தன வென்று கொள்ளவேண்டும். போரிவிறந்தோர்க்குச் சுவர்க்கடுமளிதற் கூடுமென்றெண்ணித் தம் உயிரைத் துரும்பெனமதித்துப் போர்க்களத்தில மடிந்த வீரர்களின் மாண்பை அளவிட்டுக் கூறமுடியாது. போர் மலைநத இரு திறத்தார் பக்கததும் அணிவகுத்து நின்ற படைவீரர் வயது, பலம், பயிற்சி முதலிய வேறுபாட்டால் தமக்கேற்ற எதிரிகளை ததாமே தேர்ந்தெடுத்து அவர்களுடன் போர்புரிவர். அச்சமயத்தில் தன் எதிரியை வீழ்த்துவதற்குச் செய்யும் போர்முயற்சியிலன்றி வேறெதிலும் அவ்வீரர் மனம் செல்வதில்லை. தம்மாசனுக்காகப் போர் புரியும் வீரர் அவன் வேறு தாம் வேறு என்னு மெண்ணமிழந்து